ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πρώτο τμήμα)
της 5ης Νοεμβρίου 1991 *

Στην υπόθεση C-348/90 P,

Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, εκπροσωπούμενο από τον Jorge Campinos, jurisconsultum, και τους M. Peter και J. L. Rufas Quintana, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τη Γενική Γραμματεία του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, Kirchberg,

αναιρεσείον,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως κατά της αποφάσεως του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (τρίτο τμήμα) της 26ης Σεπτεμβρίου 1990 που εκδόθηκε στην υπόθεση T-139/89, μεταξύ Gabriella Virgili-Schettini και Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, με την οποία ζητείται η αναίρεση της αποφάσεως αυτής,

με αναιρεσίβλητη την

Gabriella Virgili-Schettini, εκπροσωπούμενη από τον V. Elvinger, δικηγόρο Λουξεμβούργου, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον ίδιο δικηγόρο, 4, rue Tony Neuman, η οποία ζητεί από το Δικαστήριο να επικυρώσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση και να καταδικάσει το αναιρεσείον στα δικαστικά έξοδα,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους Sir Gordon Slynn, πρόεδρο τμήματος, R. Joliet και G. C. Rodríguez Iglesias, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: C. O. Lenz
γραμματέας: D. Louterman, κύρια υπάλληλος διοικήσεως,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

λαμβάνοντας υπόψη την έκθεση του εισηγητή δικαστή,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 3ης Οκτωβρίου 1991,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 27 Νοεμβρίου 1990, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο άσκησε, δυνάμει του άρθρου 49 του Οργανισμού ΕΟΚ και των αντιστοίχων διατάξεων των Οργανισμών ΕΚΑΧ και ΕΚΑΕ του Δικαστηρίου, αναίρεση κατά της αποφάσεως της 26ης Σεπτεμβρίου 1990 που εκδόθηκε στην υπόθεση Τ-139/89, με την οποία το Πρωτοδικείο ακύρωσε εν μέρει την απόφαση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου της 1ης Φεβρουαρίου 1989 που αφορά τον υπολογισμό των μη ληφθεισών αδειών από μια έκτακτη υπάλληλό του, την Gabriella Virgili-Schettini.

2 Για να στηρίξει την αίτησή του αναιρέσεως, με την οποία ζητεί από το Δικαστήριο να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλομένη απόφαση, το Κοινοβούλιο προβάλλει τρεις λόγους αναιρέσεως, πρώτον, ότι το Πρωτοδικείο εσφαλμένως έκρινε ότι η προσφυγή ήταν παραδεκτή, δεύτερον, έλλειψη αιτιολογίας της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως και, τρίτον, ότι το Πρωτοδικείο παρέβη το άρθρο 4 του παραρτήματος V του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των Υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: ΚΥΚ).

3 Στην έκθεση του εισηγητή δικαστή αναπτύσσονται διεξοδικώς οι λόγοι αναιρέσεως και τα επιχειρήματα των διαδίκων. Τα στοιχεία αυτά του φακέλου δεν επαναλαμβάνονται πιο κάτω παρά μόνο καθόσον απαιτείται για τη συλλογιστική του Δικαστηρίου.

4 Με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως προβάλλει το Κοινοβούλιο ότι το Πρωτοδικείο έκρινε παραδεκτή την προσφυγή με τη σκέψη ότι προηγήθηκε αυτής η διοικητική ένσταση που προβλέπει το άρθρο 91, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, ενώ, στην προκειμένη περίπτωση, η διοικητική αυτή ένσταση δεν ήταν έγκυρη αφού, αντίθετα απ' ό,τι προβλέπει το άρθρο 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, προήρχετο μόνον από τον δικηγόρο της Virgili-Schettini.

5 Αρκεί σχετικά να τονιστεί, όπως έπραξε και το Πρωτοδικείο, ότι σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου η διοικητική ένσταση που ασκείται από τον υπάλληλο δεν υπόκειται σε καμιά τυπική προϋπόθεση και ότι το περιεχόμενό της πρέπει να ερμηνεύεται και να κατανοείται από τη διοίκηση με όλη την επιμέλεια που οφείλεται από έναν μεγάλο και καλώς στελεχωμένο φορέα προς τους υπαγομένους σ' αυτόν, συμπεριλαμβανομένων και των μελών του προσωπικού του (βλ. ιδίως την απόφαση της 9ης Μαρτίου 1978, 54/77, Herpels κατά Επιτροπής, Rec. 1978, σ. 585). Το Δικαστήριο προσέθεσε στην ίδια αυτή απόφαση ότι δεν μπορεί να απαγορευθεί στους ενδιαφερομένους να εξασφαλίζουν, στο στάδιο της διοικητικής διαδικασίας που προηγείται της ασκήσεως προσφυγής, τις συμβουλές δικηγόρου. Ορθώς επομένως έκρινε το Πρωτοδικείο ότι θα συνιστούσε υπερβολική τυπολατρεία, στερούμενη νομικού ερείσματος και αντίθετη προς το πνεύμα της νομολογίας του Δικαστηρίου, να απαιτείται να υπογράφει ο υπάλληλος το έγγραφο της διοικητικής ενστάσεως που συνέταξε ο δικηγόρος του.

6 Από την προηγούμενη σκέψη προκύπτει ότι ο πρώτος λόγος αναιρέσεως του Κοινοβουλίου πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος, χωρίς να χρειάζεται να ερευνηθεί μήπως ο λόγος αυτός ήταν απαράδεκτος επειδή δεν είχε προβληθεί ενώπιον του Πρωτοδικείου.

7 Με τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως το Κοινοβούλιο ισχυρίζεται ότι τα νομικά κριτήρια που πρυτάνευσαν στον υπολογισμό ο οποίος κατέληξε στις 27 ημέρες αδείας που έπρεπε να πληρωθούν στην προσφεύγουσα δεν προκύπτουν από την απόφαση.

8 Σχετικά, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 26, 27, 35 και 36 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο στηρίχθηκε νομικά στο άρθρο 4, πρώτο εδάφιο, του παραρτήματος V του ΚΥΚ, που αφορά τη μεταφορά των ημερών αδείας, και στο άρθρο 58 του ΚΥΚ, που αφορά την άδεια μητρότητας, για να διαπιστώσει αφενός μεν ότι η σώρευση ημερών αδείας υπέρ της Virgili-Schettini οφείλετο στις ανάγκες της υπηρεσίας, αφετέρου δε ότι το Κοινοβούλιο δικαίως έκρινε τις έξι εβδομάδες που προηγήθηκαν του τοκετού ότι αποτελούσαν τμήμα της αδείας μητρότητας. Το Πρωτοδικείο δέχθηκε επομένως μερικώς τον ισχυρισμό της προσφεύγουσας και προέβη στην αφαίρεση των ημερών που αντιστοιχούσαν στην άδεια μητρότητας, κάνοντας έτσι δεκτά τα επιχειρήματα του Κοινοβουλίου.

9 Από την προηγούμενη σκέψη προκύπτει ότι η αναιρεσιβαλλομένη απόφαση είναι επαρκώς αιτιολογημένη όσον αφορά τα νομικά κριτήρια που πρυτάνευσαν κατά τον υπολογισμό των ημερών αδείας που πρέπει να αποζημιώσει το Κοινοβούλιο. Κατά συνέπεια, ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως του Κοινοβουλίου πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

10 Τέλος, με τον τρίτο λόγο αναιρέσεως το Κοινοβούλιο παραπονείται ότι το Πρωτοδικείο έκρινε ότι η Virgili-Schettini μπορούσε, κατ' εφαρμογή του άρθρου 4 του παραρτήματος V του ΚΥΚ, να μεταφέρει πλέον των 12 ημερών χωρίς να προσκομίσει βεβαίωση των ιεραρχικώς προϊσταμένων της που διαπιστώνει ότι η έκτακτη αυτή σώρευση οφειλόταν σε γεγονότα που ανάγονται στις ανάγκες της υπηρεσίας. Με τον τρόπο αυτό παρέλειψε το Πρωτοδικείο να λάβει υπόψη του την εσωτερική κανονιστική ρύθμιση του οργάνου και την εξουσία εσωτερικής οργανώσεως που έχει αναγνωριστεί στα όργανα από την πάγια νομολογία. Επιπλέον, η ερμηνεία αυτή είχε ως αποτέλεσμα να ανατρέψει το βάρος της αποδείξεως, αναγκάζοντας το Κοινοβούλιο να αποδείξει αρνητικό γεγονός, δηλαδή την έλλειψη λόγων που ανάγονται στις ανάγκες της υπηρεσίας.

11 Πρέπει να υπογραμμιστεί σχετικά ότι, ναι μεν τα όργανα μπορούν, στο πλαίσιο της εξουσίας εσωτερικής οργανώσεως που τους έχει αναγνωριστεί, να θεσπίζουν εσωτερική διαδικασία σε θέματα αδειών, η διαδικασία όμως αυτή δεν μπορεί να αποκλείσει το δικαίωμα του υπαλλήλου να αποδείξει με όλα τα μέσα ότι οι άδειες του σωρεύθηκαν για λόγους που ανάγονται στις ανάγκες της υπηρεσίας. Ορθώς επομένως ερμήνευσε το Πρωτοδικείο τον ΚΥΚ, κρίνοντας ότι το καθοριστικό κριτήριο για να γίνει μεταφορά ημερών αδείας έγκειται στο αν η μεταφορά αυτή είναι δικαιολογημένη ή μη από τις ανάγκες της υπηρεσίας στην οποία υπάγεται ο υπάλληλος.

12 Εφαρμόζοντας αυτό το κριτήριο, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε ότι η σώρευση από την πρωτοδίκως προσφεύγουσα επί έτη ημερών αδείας που δεν είχαν χρησιμοποιηθεί ανήγετο στις ανάγκες της υπηρεσίας στην οποία ανήκε. Εφόσον πρόκειται για εκτίμηση πραγματικών περιστατικών της διαφοράς, το Δικαστήριο δεν έχει αρμοδιότητα να την κρίνει.

13 Κατά συνέπεια, ο τρίτος λόγος αναιρέσεως του Κοινοβουλίου πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Επί των δικαστικών εξόδων

14 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα. Εφόσον ηττήθηκε το Κοινοβούλιο, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την αναίρεση.

2) Καταδικάζει το Κοινοβούλιο στα δικαστικά έξοδα.

Slynn Joliet Rodríguez Iglesias

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 5 Νοεμβρίου 1991.

Ο Γραμματέας

J.-G. Giraud

Ο Πρόεδρος του πρώτου τμήματος

Gordon Slynn